

Noranta anys són massa

A més, no sabia què fer-ne, de noranta anys extres

L'escriptora Teresa Pàmies va néixer el 8 d'octubre del 1919 a Balaguer i va morir el 13 de març del 2012 a Granada. La recordem amb un article que va escriure l'octubre del 2009.

Foto: jmt-29

La majoria dels amics, coneguts, familiars i veïns que m'han felicitat en ocasió dels noranta anys, que vaig complir a començaments d'aquest mes, han fet servir el tòpic d'«Enhorabona! Que en facis 90 més!» Interpreto perfectament els sentiments que dicten aquesta fórmula i els ho agraeixo, però no m'agrada. No m'agrada perquè, automàticament, et clava uns quants anys més dels que has pogut suportar. En el meu cas no és tan greu, perquè, tot i que noranta són massa anys, puc dir, com el poeta, ¿confesso que els he viscuts? i, a més, sense planificar-los (prou s'encarreguen els altres de planificar-te).

Així dialogarem amb un company de residència, compartint records i discrepant, car ell considera que un any guanyat és vida guanyada, a condició que sigui la vida que has escollit o la que pots suportar. Aquí entrarem en el delicat tema de l'eutanàsia, una de les obsessions que abunden als centres geriàtrics i a les sales d'espera dels serveis de salut i d'assistència. El temor de molts dels que s'hi troben, en aquests serveis, és que els tornin a casa quan no hi ha ningú que els pugui atendre. Per això, en segons quines circumstàncies, és una fal·làcia exclamar-se: ¿Com a casa,

enlloc!?

La meua experiència, tan vàlida com la de qualsevol altre, és que a casa no sempre es donen les condicions, no sols econòmiques, sinó de disponibilitat i de salut que requereixen tenir cura dels teus parents. I això ho sabem els que som dependents i també ho saben els que s'han de fer càrrec de nosaltres, afegint problemes i angúnies als que ja tenen. I aquesta és una qüestió que, per desgràcia, no resol una llei de dependència, sobretot si, a més a més, no es compleix. Aquests són els temes de conversa que compartim els de la meua quinta a la residència.

Però, agraint-los els bons desitjos i els afectes que transmeten, desitjar-te noranta anys més potser és fer-ne un gra massa. A més, no sabria què fer-ne, de noranta anys extres. I, tanmateix, als col·legues de la residència els desitjo que compleixin els noranta si encara no ho han fet.

L'escriptora Teresa Pàmies en una imatge del 2001 Foto: ACN